

Florile

Alecu Donici

La niște case mari, în oale prea bogate,
Sta falnic pe ferești,
Pe lângă flori firești,
Și cele prelucrate
De mâine omenеști.
Dar iată, nori s-adună,
Cu fulgere lucind,
Și tunetul răsună
De ploaie prevestind;

Iar floricelele acele iscusite
Îndreaptă către zei
Smerita rugămintе:
Ca să oprească ei,
Cu un cuvânt din ceri,
A ploaiei neplăceri;

Dar rugămintea lor au fost zădărnicită
Și ploaia cea pornită
De un răcoare vânt

Se varsă pre pământ,
Potoale sfera grea,
Verdeața înnoiește
Și firea după ea
Se pare că zâmbește.

Atunci și florile acele naturale
Se dezvelesc frumos,
Din sânurile sale
Dau desfătat miros;

Iar florile de fir, mătasi și catifea,
Ce ruge înălța când ploaia se ivera,
De frumusețea lor lipsite și pătate,
Au fost de pe ferești afară lepădate.

Talentului firesc de critică nu-i pasă,
Ea nu întunecă a lui gândiri frumoase;
Și numai florile acele prelucrate
Se tem de ploaie foarte.